

Sygn. akt I C 848/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 marca 2020 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący Sędzia (del) Joanna Dams

Protokolant Magdalena Buda

po rozpoznaniu w dniu 02 marca 2020 roku w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Bank S.A. z siedzibą w W.**

przeciwko **A. K.**

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 5400 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 2 marca 2020r.

Pozwem z dnia 27 lutego 2019r., złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, (...) Bank S.A. w W. domagał się od O. K. (1) i A. K. solidarnej zapłaty kwoty 141 768,74 zł wraz z odsetkami: od kwoty 137 896,07 zł (kapitał) w wysokości umownej równej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP rocznie, jednak nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie, liczonymi od dnia 24 stycznia 2019r. do dnia zapłaty, od kwoty 1 857,33 zł (skapitalizowane odsetki umowne za korzystanie z kapitału) w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie, liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, od kwoty 2 015,34 zł (skapitalizowane odsetki karne) w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie, liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu żądania strona powodowa podała, że dochodzone pozwem roszczenie wynika z zawartej przez strony w dniu 18 marca 2010r. umowy kredytu hipotecznego nr (...). Wobec niewywiązywania się przez pozwaną z zobowiązania do terminowego regulowania rat i w związku z powstaniem zaległości, strona powodowa wypowiedziała przedmiotową umowę, stawiając całe zobowiązanie z dniem 9 listopada 2018 roku w stan wymagalności. Przed skierowaniem sprawy na drogę postępowania sądowego strona powodowa bezskutecznie podjęła próbę polubownego pozasądowego rozwiązania sporu, wzywając pozwaną pismem z dnia 14 listopada 2018r. do zapłaty wymagalnego zadłużenia. Pozwani nie dokonali spłaty zadłużenia.

W dniu 19 marca 2019 r. Sąd Rejonowy (...) wydał w sprawie postanowienie, w którym – wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty – przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w (...), sygn. akt VI Ne-e 369082/19.

Po przekazaniu sprawy strona powodowa uzupełniła pozew zgodnie z art.505³⁷ § 1 k.p.c. oraz zaferowała w sprawie dowody z dokumentów wymienionych w spisie dowodów e-pozwu.

W dniu 30 lipca 2019r. Sąd Okręgowy w (...) wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt I C 848/19 up. Orzeczenie to uprawomocniło się przeciwko pozwanej O. K. (1) (art.504 § 2 k.p.c. i art.505 § 2 k.p.c. w brzmieniu sprzed 7 listopada 2019r.).

Pozwany A. K. złożył w ustawowym terminie sprzeciw od nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa w całości. Pozwany przyznał wprawdzie, że zawarł z powodowym bankiem sporną umowę kredytu hipotecznego, jednakże zaprzeczył, aby objęta pozwem wierzytelność została skutecznie postawiona w stan wymagalności. W pierwszej kolejności zarzucił brak umocowania pełnomocnika banku do złożenia pozwu. Co do meritum żądania pozwany podał, iż nigdy nie otrzymał od banku załączonego do pozwu wezwania do zapłaty z dnia 14 czerwca 2018 r., jak również nie otrzymał oświadczenia banku o wypowiedzeniu umowy z dnia 17 września 2018 r., a co za tym idzie oświadczenie woli powodowego banku o wypowiedzeniu pozwanemu umowy kredytu nie było skuteczne i pozew jest porzedwczesny. Zarzucał również, że nie mógł zapoznać się z treścią ww. oświadczenia woli o wypowiedzeniu kredytu, gdyż w dacie jego złożenia nie zamieszkiwał pod adresem, na który bank dokonywał doręczeń, ale pod innym adresem, który był bankowi znany.

Ustosunkowując się do twierdzeń strony przeciwnej strona powodowa w piśmie z dnia 4 listopada 2019r. podtrzymała swoje żądanie zgłoszone w pozwie. Oprócz dotychczas podanych twierdzeń wyjaśniała dodatkowo, że wezwanie do zapłaty, jak również oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu wysłane zostały na adres wskazany przez kredytobiorców jako adres do korespondencji. Powodowy bank podał ponadto, iż w celu wykazania wysokości zobowiązania przedstawione zostały szczegółowe rozliczenia przed i po wypowiedzeniu umowy kredytu, a w przedstawionych rozliczeniach przedstawiono wszystkie wpłaty do dnia 21 stycznia 2019r. Jednocześnie zadeklarowała, że niezwłocznie przedstawi zaktualizowane szczegółowe rozliczenie, uwzględniające wpłaty dokonane przez pozwanych po dniu 21 stycznia 2019r. – jednak do momentu zamknięcia rozprawy takiego rozliczenia nie przedstawiła.

Na rozprawie w dniu 2 marca 2020r. pozwany stawiał się osobiście, natomiast za stronę powodową nie stawiał się nikt pomimo prawidłowego zawiadomienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W marcu 2010r. pozwani A. K. i O. K. (2) byli małżeństwem.

W dniu 18 marca 2010 roku (...) Bank S.A. w W. zawarł z A. K. i O. K. (2) (aktualnie O. K. (1)) Umowę Kredytu (...) w wysokości 154 000 zł z przeznaczeniem na zakup na własność na rynku wtórnym lokalu mieszkalnego o powierzchni 55 m⁽²⁾, położonego w B. przy ul. (...). Zabezpieczeniem spłaty zaciągniętego zobowiązania kredytowego była m.in. hipoteka zwykła na rzecz Banku w wysokości kwoty kredytu oraz hipoteka kaucyjna na rzecz banku w wysokości do kwoty 107 800 zł – ustanowione na nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w (...) prowadzi księgę wieczystą numer (...).

Na podstawie zawartej umowy Bank udostępnił pozwanym na okres 360 miesięcy kredyt w wysokości 154 000 zł. Oprócz wskazanej kwoty pozwanym została udzielona pożyczka na sfinansowanie kosztów ubezpieczenia w kwocie 5 313 zł (ubezpieczenie tytułu prawnego i wad prawnych nieruchomości).

Zgodnie z postanowieniami umowy Bank wypłacił kredyt bezgotówkowo jednorazowo na rachunek pozwanych, prowadzony w powodowym Banku, a pozwani zobowiązali się do dokonywania w okresie objętym umową spłaty miesięcznych rat – w terminach i wysokościach określonych w harmonogramie spłat. Ustalono równe raty kredytu i terminy ich zapłaty zgodnie z harmonogramem spłat wysłanym do pozwanych w terminie 14 dni od daty uruchomienia kredytu (część A pkt IV i część B § 4).

Zgodnie z częścią A pkt IV umowy kredyt był oprocentowany według zmiennej stopy procentowej, która w dniu podpisania umowy wynosiła 10,66 % w skali roku. Całkowita kwota kredytu wynosiła 154 000 zł (bez kredytowanych

kosztów kredytu), natomiast całkowita kwota do zapłaty przez pozwanych ustalona na dzień zawarcia umowy wynosiła 359 947,95 zł.

Zgodnie z częścią B § 9 Bank został uprawniony do wypowiedzenia umowy m.in. w przypadku, gdy kredytobiorca wypowie umowę rachunku kredytu, w przypadku zajęcia któregośkolwiek rachunku kredytobiorcy posiadanego w powodowym banku dokonanego w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przeciwko kredytobiorcy, w szczególności zaś, gdy kredytobiorca zalega w całości lub w części z zapłatą dwóch rat kredytu i pomimo pisemnego wezwania do zapłaty skierowanego listem poleconym nie spłaci zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma. Jednak z mocy art.75c Prawa bankowego w zw. z art.12 ustawy z dnia 25 września 2015r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.1854) przed wypowiedzeniem umowy z powodu opóźnienia Bank był zobowiązany do wezwania kredytobiorców do dokonania spłaty w terminie nie krótszym niż 14 dni roboczych, a nadto do poinformowania ich o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

Zgodnie z przepisami art.75 ust.2 Prawa bankowego termin wypowiedzenia umowy wynosił 30 dni. Po upływie tego terminu kredytobiorcy zostali zobowiązani do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami należnymi bankowi za okres korzystania z kredytu.

Dowód:

- umowa kredytu hipotecznego z dnia 18.03.2010r. nr (...)

k.41-46,

- regulamin kredytu hipotecznego, k.59-66.

Na potrzeby zawarcia i wykonania umowy kredytu pozwani wskazali adres korespondencyjny wspólny dla wszystkich kredytobiorców, tj. ul. (...), (...)-(…) P. (adres mieszkania rodziców O. K. (2) i jej adres zameldowania), a także telefon nr (...) i adres e-mail: (...) Dodatkowo do umowy wpisano adres zameldowania pozwanego ad.2: ul. (...), (...)-(…) B. (adres mieszkania rodziców pozwanego).

W umowie postanowiono m.in., że w celu skutecznego powiadamiania Kredytobiorcy/ Pożyczkobiorcy Bank będzie wykorzystywał zdalne kanały wymiany informacji, w szczególności prowadził działania przez wysyłanie wiadomości SMS na telefon o numerze wskazanym w części szczególnej umowy (tj. nr (...)) oraz wysyłał wiadomości przez Internet na adres mailowy (...) – część B § 10 ust.1 lit. c/ umowy.

Pozwani zobowiązali się natomiast m.in. do wskazania każdorazowo nowego adresu do doręczeń na terytorium RP. W przypadku braku wskazania właściwego adresu – ostatnio wskazany adres do doręczeń miał być adresem właściwym dla miejsca zamieszkania Kredytobiorcy/ Pożyczkobiorcy w postępowaniu sądowym – tak część B § 10 ust.3 lit. b/ pkt IV umowy.

Dowód:

- umowa z dnia 18.03.2010r., k.41, 45, 45v.

W 2013r. małżeństwo A. K. i O. K. (2) zostało rozwiązane przez rozwód. Bank uzyskał o tym wiedzę w 2015r., a najpóźniej w czerwcu 2018r., gdyż w tym czasie kierował do pozwanej wezwania do zapłaty wskazując jej nowe nazwisko: O. K. (1).

Pozwani po rozwodzie porozumieli się, że każde z nich będzie spłacać sporny kredyt bankowy w części po 50 % kolejnych rat. Docelowo obciążone hipotecznie mieszkanie przy ul. (...) w B. miało zostać sprzedane przez byłych małżonków i wówczas mieli oni spłacić Bank i podzielić się nadwyżką. Tymczasowo w mieszkaniu tym zamieszkała O.

K. (1) ze swoim nowym mężem. Mieszkała w nim do września 2019r. Natomiast pozwany A. K. po rozwodzie zamieszkał w miejscu swojego nieprzerwanego zameldowania, tj. przy ul. (...) w B..

Pozwany A. K. spłacał „swoją część” zobowiązania względem Banku do 3 września 2019r. (płacił z tego tytułu kwoty w wysokości 400 zł, 390 zł, 450 zł, 550 zł) – zaprzestał jego regulowania po otrzymaniu odpisu nakazu zapłaty. Jednak jego była żona w pierwszej połowie 2018r. zaniechała spłat w przyjętej na siebie części. A. K. nie miał wiedzy o zaniechaniu byłej żony, z którą zresztą pozostaje w konflikcie co do spraw wspólnych małoletnich dzieci – spotykają się obecnie tylko w sądzie. Pozwana nie regulowała też czynszu za istotne mieszkanie i A. K. spłacił z tego tytułu w ostatnim czasie zaległość w kwocie ok. 5 000 zł.

Pozwany A. K. próbował po rozwodzie powiadomić Bank o zmianie adresu (w 2015r.), jednak zrobił to nieudolnie i bezskutecznie (Bank miał wymagać do tej czynności współdziałania obu kredytobiorców, lecz oni nie mogli się ze sobą porozumieć). Jednak każda z regulowanych przez pozwanego bezgotówkowo rat opatrywana była danymi właściciela rachunku bankowego, wg których adres A. K. brzmiał: ul. (...), (...)-(...) B..

Dowód:

- przesłuchanie pozwanego A. K., k.182 i e-protokół;

- potwierdzenia przelewów z okresu od 10.01.2018r. do 3.09.2019r., k.106-126.

Ze względu na opóźnienia pozwanych w terminowym regulowaniu rat kredytu, powodowy Bank w dniu 14 czerwca 2018r. sporządził wezwania do zapłaty dla obojga dłużników, według treści których wzywał A. K. (na adres: ul. (...), (...)-(...) P.) i O. K. (1) (na adresy: ul. (...), (...)-(...) B. oraz ul. (...), (...)-(...) P.) do zapłaty powstałej zaległości w spłacie kredytu w łącznej kwocie 937,33 zł w terminie 14 dni roboczych, a także informował oboje o możliwości złożenia w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania pisma wniosku o restrukturyzację zadłużenia, wskazując jednocześnie w treści pisma, że nieuregulowanie całości należności bądź niezłożenie wniosku o restrukturyzację zadłużenia w podanym terminie skutkować będzie wypowiedzeniem pozwanym przez Bank umowy kredytu nr (...)

Bank nie udowodnił, aby wysłał przedmiotowe wezwania na wskazane w nich adresy pozwanych, w tym na adres A. K.. Bank nie informował również pozwanego o powstałym zadłużeniu drogą telefoniczną ani e-mailową.

Z uwagi na nieotrzymanie spłaty zadłużenia w oczekiwanym przez Bank terminie, strona powodowa pismem z dnia 17 września 2018 roku wypowiedziała pozwanym przedmiotową umowę kredytową z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia. Jednocześnie wskazała, że z upływem okresu wypowiedzenia całość zadłużenia wynikającego z umowy z dnia 18 marca 2010 roku stanie się wymagalna i będzie podlegać natychmiastowemu zwrotowi. Przesyłkę dla pozwanego A. K. wysłano wyłącznie na adres: ul. (...), (...)-(...) P. – nie została ona podjęta przez adresata pomimo jednokrotnej awizacji. Natomiast przesyłkę dla pozwanej O. K. (1) wysłano na dwa adresy: ul. (...), (...)-(...) B. oraz ul. (...), (...)-(...) P. – pod pierwszym z nich została ona podjęta osobiście przez pozwaną, pod drugim przez jej ojca. Pozwana jednak nie poinformowała byłego męża o otrzymanym wypowiedzeniu.

Dowód:

- wezwania do zapłaty z dnia 14.06.2018r. , k. 47-49,

- oświadczenia banku o wypowiedzeniu umowy A. K. z dnia 17.09.2018r. wraz z kopertą, k. 50-51;

- oświadczenia banku o wypowiedzeniu umowy O. K. (1) z dnia 17.09.2018r.

wraz z potwierdzeniami doręczenia, k. 52-55;

- przesłuchanie pozwanego A. K., k.182 i e-protokół.

Przed złożeniem przedmiotowego pozwu Bank sporządził dla pozwanych pismo z dnia 14 listopada 2018 roku z wezwaniem do zapłaty wymagalnego zadłużenia w terminie 7 dni. Zadłużenie to miało wynosić wówczas łącznie kwotę 139 949,21 zł, w tym 137 896,07 zł tytułem niespłaconego kapitału, 1 857,33 zł tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału, 192,27 zł tytułem odsetek podwyższonych za opóźnienie w spłacie należności kapitałowej oraz 3,54 zł tytułem kosztów i opłat.

Pisma ponownie zaadresowano na jeden tylko adres pozwanego A. K.

(ul. (...), (...)-(…) P.) oraz na dwa adresy pozwanej O. K. (1)

(ul. (...), (...)-(…) B. oraz ul. (...), (...)-(…) P.). Brak dowodów wysłania i doręczenia tej korespondencji.

Dowód:

- ostateczne wezwania do zapłaty z dnia 14.11.2018r., k. 56-58..

- zestawienie spłat rat kredytowych, k. 67-89.

Sąd zważył co następuje:

Wskutek wniesionego pozwu Sąd Okręgowy w (...) wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym przeciwko obojgu pozwany solidarnie, przy czym pozwana O. K. (1) nie złożyła sprzeciwu od nakazu zapłaty, a co za tym idzie orzeczenie to uprawomocniło się względem niej w dniu 22 sierpnia 2019 r. (art.504 § 2 k.p.c. i art.505 § 2 k.p.c. w brzmieniu sprzed 7 listopada 2019r.). W konsekwencji uzasadnieniu podlegało jedynie orzeczenie wydane przeciwko pozwanemu A. K., który złożył sprzeciw w ustawowym terminie i względem którego wywiezione powództwo w wyroku z dnia 2 marca 2020r. podlegało oddaleniu.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o przeprowadzone dowody z dokumentów oraz dowód z przesłuchania pozwanego. Zarówno dokumenty znajdujące się w aktach przedmiotowej sprawy, jak i przesłuchanie pozwanego Sąd uznał za materiał wiarygodny. Żadna ze stron nie zaprzeczyła prawdziwości złożonych dokumentów; żaden dokument nie wzbudził również zastrzeżeń Sądu – nie było ku temu przesłanek. Dlatego Sąd ocenił, że odzwierciedlają one rzeczywisty stan rzeczy.

Sąd w zakresie treści umowy zawartej między stronami, czynności ją poprzedzających oraz dokonywanych przez pozwanych spłat rat oparł się na dokumentach złożonych zarówno przez stronę powodową, a mianowicie na umowie kredytu, dokumentach stanowiących załączniki do tej umowy oraz dokumentach stanowiących rozliczenie wpłat, jak i dokumentach złożonych przez pozwanego A. K., a to wydrukach z rachunku pozwanego, z którego dokonywał spłat kredytu na rachunek (...) Banku S.A., a także wydrukach z rachunku prowadzonego w powodowym Banku, na który miały być przelewane raty kredytu.

Strony tj. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. i pozwani A. K. i O. K. (1) (uprzednio O. K. (2)) zawarły umowę kredytu hipotecznego, przy czym oboje pozwani byli kredytobiorcami. Z tego też względu ponoszą oni co do zasady solidarną odpowiedzialność za całość przedmiotowego zobowiązania względem Banku. Fakt zawarcia umowy kredytu jak i treść tej umowy były między stronami bezsporne.

Pozwany A. K. w sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 30 lipca 2019r. po pierwsze poddał w wątpliwość prawidłowość umocowania pani pełnomocnik D. G. do podpisania pozwu. Zarzut ten nie zasługiwał on na uwzględnienie, albowiem pełnomocnictwo udzielone D. G. przez członka zarządu M. R. oraz prokurenta M. K. zostało udzielone prawidłowo (k.20). Na podstawie § 22 ust. 1 Statutu powodowego Banku (k.144) do składania oświadczeń woli w zakresie praw i obowiązków majątkowych Banku oraz do podpisywania dokumentów w imieniu Banku upoważnieni zostali dwaj członkowie zarządu łącznie bądź członek zarządu z prokurentem. W dacie udzielenia pełnomocnictwa D. G. M. R. był niewątpliwie członkiem zarządu, natomiast M. K. była prokurentem łącznym (tak odpis pełny z rejestru

przedsiębiorców KRS nr (...), k.26-31), przy czym postanowienia statutu zostały potwierdzone w oświadczeniu o udzieleniu prokury z dnia 26 czerwca 2013r. (k.134). Z tej przyczyny zarzut dotyczący twierdzenia, iż w okolicznościach sprawy z członkiem zarządu mógł współdziałać wyłącznie prokurent samoistny, nie zaś łączny - okazał się niezasadny.

Na rozprawie w dniu 2 marca 2020r. pozwany A. K. kwestionował dodatkowo skuteczność wypowiedzenia umowy kredytu z uwagi na nieudowodnienie uprawnień starszego specjalisty J. J., która podpisała w imieniu Banku oświadczenie w przedmiocie wypowiedzenia – ten zarzut jednak Sąd ocenił jako spóźniony (art.503 § 1 k.p.c. w zw. z art.11 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 4 lipca 2019r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. 2019.1469).

Głównym zarzutem pozwanego była przedwczesność powództwa w związku z nieskutecznym wypowiedzenia umowy kredytu. Jak wskazywał A. K., pisma zawierające wezwanie do zapłaty oraz oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu powodowy Bank skierował na nieaktualny adres pozwanego, a co za tym idzie, naruszył przepis art. 75c Prawa bankowego. Dodatkowo na rozprawie w dniu 2 marca 2020 r. pozwany uzasadniał, że powodowy Bank powoływał się w swoim piśmie procesowym z dnia 4 listopada 2019r. na przedstawienie wezwania do zapłaty wraz z dowodem nadania, którego to dowodu nadania ostatecznie do akt nie przedłożył. Pozwany zarzucił również, że spłaty, których dokonywał do września 2019r., nie zostały zaliczone na poczet kredytu i wobec tego nie ma on wiedzy, jaki jest aktualny stan zadłużenia.

W ocenie Sądu zarzut nieskutecznego wypowiedzenia umowy kredytu, a zatem i przedwczesności powództwa - okazał się uzasadniony. Zgodnie z art. 75c ust. 1 Prawa bankowego - jeżeli pożyczkobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu (bądź pożyczki – ust.6), Bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W wezwaniu bank informuje nadto pożyczkobiorcę o możliwości złożenia - w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania - wniosku o restrukturyzację zadłużenia (ust. 2). Co prawda w treści umowy pożyczki strony umówiły się na 7 dniowy termin spłaty, jednakże Bank był zobowiązany do stosowania powołanego przepisu art.75c ust.1 ustawy. Przy tym umowa stron przewidywała, iż przedmiotowe wezwanie do spłaty zaległości winno być wysłane listem poleconym (część B § 9 umowy kredytu). Bez uprzedniego wezwania do zapłaty, spełniającego wymogi art.75c ustawy, wypowiedzenie umowy kredytu nie mogło być skuteczne. Tymczasem - jak wynika z zaferowanych przez stronę powodową dowodów – wprawdzie sporządziła ona w dniu 14 czerwca 2018r. wezwanie do zapłaty spełniające warunki ustawowe co do treści wezwania (k.47), jednakże nie udowodniła, aby wysłała je na adres pozwanego (na jakikolwiek adres pozwanego). Do akt sprawy nie złożono bowiem jakiegokolwiek dowodu potwierdzającego nadanie przedmiotowej przesyłki do pozwanego, a w szczególności wysłanie jej listem poleconym (jak tego wymagała umowa stron). Już z tej tylko przyczyny późniejsze oświadczenie o wypowiedzeniu należało ocenić jako nieskuteczne, skoro pozwany zaprzeczył, aby otrzymał od Banku omawiane wezwanie do zapłaty z dnia 14 czerwca 2018r.

Dodatkowo wskazać należy, że Bank zaadresował sporne wezwanie do pozwanego A. K. na adres: ul. (...) w P.. Na ten sam adres kierował też dalszą korespondencję (w szczególności oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z 17 września 2018r.). Wprawdzie wskazany adres stanowił adres do doręczeń dla obu kredytobiorców wg umowy z dnia 18 marca 2010r., jednakże dostrzec należało po pierwsze, że w stosunku do pozwanej O. K. (1) Bank kierował pisma nie tylko na ów adres w P., ale także na adres obciążonego hipotecznie mieszkania: ul. (...) w B., podczas gdy Bankowi znany był również od samego początku drugi adres pozwanego: ul. (...) w B., na który żadne pismo nie zostało skierowane. Dodatkowo – wbrew obowiązkom wynikającym z części B § 10 ust.1 lit.c/ umowy – Bank w celu zawiadomienia o zadłużeniu nie wykorzystał zdalnych kanałów wymiany informacji w postaci wiadomości SMS na telefon do kontaktu, wskazany w umowie, czy też wiadomości e-mail na adres do kontaktu, będący adresem pozwanego A. K.. Nie uczynił tego także pomimo faktu, że pozwana O. K. (1) podejmowała korespondencję pod obydwojema znanymi Bankowi adresami, a pozwany A. K. nie podejmował tej korespondencji pod jednym z dwóch znanych Bankowi adresów (Bank w ogóle nie kierował korespondencji na drugi z tych adresów). Przy tym Bank miał wiedzę przed wypowiedzeniem umowy kredytu, że małżeństwo stron zostało rozwiązane przez rozwód. Okoliczności te skutkować muszą oceną, że Bank traktował kredytobiorców w nierówny sposób, przez co doprowadził do sytuacji, w której pozwany A. K. dowiedział się o złożeniu przez Bank oświadczenia o wypowiedzeniu spornej umowy kredytu

dopiero w przebiegu przedmiotowego postępowania sądowego. Przy tym umowa stron z 18 marca 2010r. jako rygor niepowiadomienia Banku o zmianie adresu do korespondencji wskazywała jedynie, iż w takiej sytuacji „ostatnio wskazany adres do doręczeń będzie adresem właściwym dla miejsca zamieszkania Kredytobiorcy/ Pożyczkobiorcy w postępowaniu sądowym” (tak część B § 10 ust.3 lit.b/ pkt IV umowy, k.45v.). Zatem nawet umowa stron nie wskazywał wprost i w sposób niepozostawiający wątpliwości, że w przypadku niepowiadomienia Banku o zmianie adresu do korespondencji, korespondencja kierowana pod dotychczasowy adres kredytobiorcy będzie pozostawiana ze skutkiem doręczenia. W tych okolicznościach w ocenie Sądu nie było jakichkolwiek przesłanek do oceny, że oświadczenie z dnia 17 września 2018r. o wypowiedzeniu umowy kredytu pozwanemu A. K. rodzi skutki prawne w postaci rozwiązania umowy i postawienia całego kredytu w stan natychmiastowej wymagalności.

Dodatkowo - odnośnie skuteczności/ bezskuteczności doręczenia pozwanemu A. K. oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu – zaakcentować należy, że przesyłka zawierająca wypowiedzenie umowy została opatrzona adnotacją doręczyciela „adresat nieznan”, po czym adnotacja ta została skreślona i obok niej dopisano kolejną adnotację „awizowano dnia 24.09.2018 r.” (k.51). Nie sposób zatem uznać, że przesyłka także z tej przyczyny była prawidłowo doręczona.

W konsekwencji należy stwierdzić, że oświadczenie woli powoda o wypowiedzeniu umowy kredytu i postawieniu całej wierzytelności względem A. K. w stan wymagalności nie zostało skutecznie złożone. Niepowstrzymanie się z wytoczeniem powództwa o zapłatę kwoty 141 768,74 zł do momentu prawidłowego doręczenia kredytobiorcy wezwania określonego w art. 75c ustawy Prawo bankowe i udzielenia mu dodatkowego terminu na spłatę zadłużenia ewentualnie na złożenie wniosku o restrukturyzację zadłużenia - stanowiło w okolicznościach sprawy podstawę oddalenia powództwa. Zatem powództwo znajdujące podstawę w twierdzeniu o skutecznym wypowiedzeniu umowy kredytu pozwanemu A. K. należało ocenić jako przedwczesne.

Na marginesie odnotować należy, że strona powodowa nie wykazała także wysokości zadłużenia pozwanego w wariantach, że umowa kredytu nadal obowiązuje. Strona powodowa nie przedstawiła bowiem dowodu w postaci harmonogramu spłat kredytu, nie przedstawiła też - wbrew deklaracji złożonej w piśmie procesowym z dnia 4 listopada 2019r. – zaktualizowanego szczegółowego rozliczenia wykonania umowy kredytu, uwzględniającego m.in. dokonane przez pozwanego po dniu złożenia pozwu płatności. Zatem Sąd nie miał możliwości ustalenia aktualnego zadłużenia pozwanego z tego tytułu pomimo niewątpliwego faktu, że po 3 września 2019r. A. K. zaprzestał regulowania bieżących rat kredytu (Sąd nie znał bowiem faktycznej wysokości obciążających pozwanego rat). Przypomnieć jednak należy, że podstawę faktyczną powództwa stanowiło twierdzenie o skutecznym wypowiedzeniu umowy kredytu (nieudowodnione), nie zaś twierdzenie o bieżących zaległościach z tytułu rat kapitałowych i odsetek.

Biorąc zatem pod uwagę zakres twierdzeń stron i dowodów na poparcie tych twierdzeń, a także przedmiot podniesionych zarzutów - należało ocenić, że Bank nie udowodnił, aby dochował wymogów art. 75c Prawa bankowego, w szczególności jeśli chodzi o uprzednie doręczenie wezwania do zapłaty, a co za tym idzie nie udowodnił, aby skutecznie wypowiedział umowę kredytu pozwanemu A. K.. Nadto powodowy Bank nie udowodnił wysokości zadłużenia na jakiegokolwiek innej podstawie związanej z obowiązywaniem przedmiotowej umowy kredytu. W konsekwencji Sąd ocenił, że w związku z nieskutecznym wypowiedzeniem umowy kredytu winna ona obowiązywać nadal względem pozwanego A. K., a pozwany winien dokonywać regularnych spłat według zaktualizowanego harmonogramu. W ocenie Sądu powództwo było zatem przedwczesne i jako takie podlegało oddaleniu.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (98 § 1 i 3 k.p.c.), kosztami procesu należało obciążyć powodowy bank. Z tego też względu, strona powodowa została zobowiązana do zwrotu przeciwnikowi kosztów procesu obejmujących koszty zastępstwa prawnego wg minimalnej stawki w kwocie 5 400 zł (§ 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie).